

EEUWIGE TROUW IN DE BOUW

(Wenn Liebe das Geschäft belebt)

Blijspel in drie bedrijven

door

BERND SPEHLING

vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEUWIGE TROUW IN DE BOUW - WENN LIEBE DAS GESCHÄFT BELEBT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **BERND SPEHLING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2004 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Haro - kleine eenvoudige aannemer, die zich het meest happy voelt in zijn werkplunje, maar ook heel erg zijn best doet de concurrentie een loer te draaien

Doris - zijn vrouw; een beetje flegmatisch en bij spannende momenten nogal eens graag droog uit de hoek komend

Gerrie - hun beider dochter, die een, of beter gezegd, twee geheimpjes met zich meedraagt

Fransje - jongste dochter van Haro en Doris, onverwacht de grote liefde zomaar op haar pad vindend

Luciën - vriend van Haro en hem graag met goede raad terzijde staand

Paulus - eveneens aannemer, maar daarnaast ook aartsvijand van Haro en dus tegelijkertijd zijn grootste concurrent

Amber - echtgenote van Paulus; ze heeft niets bij hem in te brengen en daarom des te meer plezier aan iets, waarvan hij geen idee heeft

Rien - hun beider zoon en al jaren geliefde van Gerrie, met het prangend probleem: hoe vertel ik het mijn ouders

Casimir - ambtenaar bij het bisdom; aanvankelijk voorbestemd om uit de school te klappen, maar vóór die tijd al verkocht

DECOR:

Het stuk speelt in de woonkamer van een aannemersfamilie, er zijn geen tussentijdse decorveranderingen nodig en de toestand wordt beschreven, gezien vanuit de zaal. In de korte kant links voren een deur naar de keuken. Links achter een open doorgang naar de voordeur. In de korte kant rechts voren de deur naar het kantoor. Rechts achter een open doorgang naar de andere vertrekken van het huis. Van het interieur moeten deel uitmaken: een eetkamertafel van enig formaat, waaromheen vier stoelen, in het derde bedrijf zelfs zes, een zitje, bestaande uit een bank en, indien mogelijk, twee fauteuils, alsmede een kast of dressoir. Ook dient er een lectuurbak met tijdschriften te zijn en een plekje voor de telefoon. De verdere aankleding kan helemaal naar eigen goeddunken en is, waar het betreft eventueel ander meubilair, afhankelijk van de beschikbare ruimte ter plekke. Een raam kan, maar is niet noodzakelijk.

P.S. In het tweede bedrijf moeten door twee acteurs enkele regels van een liedje gezongen worden. De tekst daarvan is aangegeven, maar als ze zelf iets hebben, dat hen beter ligt, mag dat gerust.

Eerste bedrijf

Haro zit in zijn werkplunje aan de tafel, die gedekt is voor het ontbijt, en leest de krant; dan vouwt hij ze achteloos dicht, kijkt zoekend over de tafel, zoekt daarna op en in de kast en kijkt speurend om zich heen.

Haro: Waar mag ik er nou mee gebleven zijn? *(zoekt nerveus verder)*
Ergens moet ik haar toch... *(roept)* Doris? Doooris! Ik kan ze nog steeds niet vinden! Ik denk, dat ik haar verloren heb. *(zoekt verder)*

Doris: *(komt met een dienblad uit de keuken, zet een korfje met broodjes en een kan koffie op tafel, arrangeert nog het een en ander)* Moet dat dan nog persé vóór het ontbijt? Onze beide dochters zullen er zo zijn en die paar minuten zul je toch ook nog wel zonder kunnen...

Haro: *(zoekend)* Doris, daar gaat het niet om. Ik wil alleen maar weten waar ze is. Het zou me niets verbazen als ik ze gisteren op de bouwplaats ben kwijtgeraakt.

Doris: *(met dienblad terug naar de keuken, deur blijft open)* Maar misschien heb je ze ook weer gewoon in je broekzak gestopt. Het zou niet de eerste keer zijn.

Haro: Denk je soms, dat ik zó vergeetachtig ben? Ik mag dan geen twintig meer zijn, maar seniel ben ik nog lang niet. *(zoekt in zijn zakken)* In m'n broekzak. Net of ik daar niet het eerst gezocht heb. *(haalt de pijp tevoorschijn, gromt in zichzelf)* Dus toch. *(gaat weer aan tafel zitten)* Maar zeg, waar blijven die twee eigenlijk? Ik had gedacht, dat we toch zeker op zaterdagmorgen samen zouden kunnen ontbijten.

Doris: *(terug uit de keuken, hij laat zijn pijp vliegensvlug verdwijnen)*
We kunnen alvast beginnen. Ze zullen er wel zo aankomen.

Fransje: *(op van rechts achter)* Morgen! *(kusje op de wang van pa, daarna op die van ma)*

Gerrie: *(direct daarna ook op van rechts achter)* Goedemorgen!
(hetzelfde ritueel)

Haro: *(goedmoedig)* Stelletje nachtraven. Was het weer zo moeilijk uit je nest te komen? En mag men ook eens vragen waar de dames gisteravond geweest zijn?

Gerrie: *(onzeker)* Ik eh... *(dan vlug)* op het bal van de plattelandsjongeren.

Fransje: Goh, dat is toch pas komende vrijdag.

Gerrie: Jazeker, maar wat ik zeggen wou is eh... *(slikt eens)* dat ik gisteren graag naar dat bal gegaan zou zijn. *(men ziet, dat ze het*

verzint) Maar helaas is het inderdaad pas komende vrijdag. En daarom ook, dat ik van lieverlede maar naar m'n vriendin ben gegaan.

Fransje: (*opgewekt*) Wij hebben na de repetitie, samen met de pastoor en dirigent, met het hele koor bij schele Lowie gezeten. En onze dirigent was op een gegeven moment zover heen, dat hij bij het drinken zijn hoofd te ver achterover boog en pardoes van zijn kruk mieterde. Als die iets voor niets kan krijgen, buit hij dat altijd schaamteloos uit. (*ze zijn inmiddels alle vier aan het ontbijten geslagen*)

Doris: Voor niets? Wie was dan in zo'n royale bui?

Fransje: De oude van Zwolle persoonlijk was er en heeft het ene rondje na het andere gegeven. (*Haro, die net van zijn koffie drinkt, verslikt zich bij dat nieuws zodanig, dat Fransje en Gerrie zich haasten hem op zijn rug te kloppen*) Jeetje pa, rustig maar, rustig!

Haro: Dat had ik wel kunnen denken! De oude schurk is overal te vinden waar iets te halen is!

Fransje: (*onnozel*) Er was niets te halen, pa. Hij zat toevallig ook in die kroeg en trakteerde.

Haro: (*opgewonden*) Toevallig? Voor die bestaan geen toevalligheden. Bij die bandiet is alles, maar dan ook letterlijk alles gepland! Toen hij een jaar of vier geleden die erfenis kreeg, had hij rustig kunnen gaan rentenieren. Maar wat doet de smiecht? Hij begint ook een aannemersbedrijf, zodat we nu met z'n tweeën in deze kleine gemeenschap in dezelfde branche zitten. En sinds die tijd gaat het met ons bedrijf bergafwaarts. Als ik opeens zo'n stoot geld had gekregen, zou ik ook allerlei nieuwerwetse apparatuur hebben kunnen aanschaffen.

Doris: Het is nu eenmaal niet anders. Maar gaat het ons dan zó slecht?

Haro: Och, het gaat zo kielekiele. Maar als ik de opdracht voor de bouw van het PCC op zak had, zou ik me een stuk beter voelen.

Fransje: PCC?

Gerrie: De afkorting van Parochieel Cultureel Centrum.

Haro: En de smeerlap weet heel precies, dat ik op dat werk zit te vlassen. Onlangs heeft het kerkbestuur de inschrijving opengesteld en nu mogen jullie driemaal raden waarom hij bij schele Lowie, ten overstaan van de pastoor en het hele kerkkoor, zonodig voor gebraden haan moest spelen. En dat, terwijl de kapitalist niet eens op die opdracht is aangewezen!

Doris: Och, Haro, hoe had van Zwolle nou kunnen weten, dat de pastoor op dat moment met het koor naar die kroeg zou komen?

Haro: Dat is het hem nu net. Er zijn gebeurtenissen, die nog niet eens hebben plaatsgevonden en dan weet hij er al vanaf. Zo is die oude vos. Hij laat de dirigent en het hele koor vollopen, zodat er geen getuigen zijn, en dan koopt hij de pastoor op een onbewaakt moment om.

Gerrie: Voor zover ik weet is voor de aanbesteding van een dergelijk project alleen het bisdom verantwoordelijk. Zij het dan ook, dat ze het doen in overleg met het kerkbestuur.

Haro: Maar dat hele zootje heeft hij toch al omgekocht! De pastoor was de enige, die nog gesmeerd moest worden! En ik begrijp niet hoe die man zich met zo'n figuur als van Zwolle kan afgeven. Die is toch werkelijk verre van vertrouwenwekkend.

Doris: Nou ja, of jij laatst het volle vertrouwen van de pastoor verworven hebt, waag ik ook te betwijfelen. Sinds jij hem dat merkwaardig aanbod hebt gedaan, kijkt hij me, als we elkaar tegenkomen, altijd zo vreemd aan.

Fransje: O ja, pa, heb je hem een aanbod gedaan? Wat dan?

Haro: (*nors*) Dat doet er nu niet toe.

Doris: Hij heeft meneer pastoor aangeboden zijn pastorie voor een zacht prijsje te willen renoveren. Compleet met zwembad en fitness-studio. (*hoofdschuddend*) Zo'n voorstel aan een man van de kerk.

Haro: Ik zie niet, wat daaraan zo verkeerd is. Het is toch nog een jonge vent! Midden dertig schat ik. En de kosten had ik grotendeels kunnen verwerken in de bouw van dat nieuwe centrum.

Gerrie: Ik kan me niet voorstellen, dat pastoors zitten te wachten op een zwembad en fitnessstudio. En ik ben niet ouderwets aangelegd, maar ik denk, dat je nu toch wel te ver bent gegaan.

Haro: Hoe het ook zij, dat PCC wil ik in elk geval bouwen, en daarom is per se noodzakelijk, dat mijn inschrijving daarop lager moet zijn dan die van schouderklopper van Zwolle.

Doris: O nee, niet alweer die schouderklopgeschiedenis!

Fransje: Hier hoor je iedere dag iets nieuws. Wat is dat dan voor 'n verhaal?

Doris: Jullie vader is vroeger samen met die van Zwolle naar school gegaan, en toen al was het vuur en water tussen die twee.

Gerrie: En jullie zien echt geen mogelijkheid dergelijke oude geschiedenissen ooit eens te begraven?

Haro: Nooit! Die kerel is als gemeen stuk vreten op de wereld gekomen, en dat is hij tot op de dag van vandaag gebleven. Vroeger al, op school, was hij lichamelijk flinker van postuur dan ik. Wat zeg ik? Flinker? Een volgevreten dik varken was het! En altijd

als hij me in die tijd zogenaamd vriendelijk begroette, gaf hij me een dreun op mijn schouder, met zo'n geweld, dat ik telkens dacht, dat hij me regelrecht de grond zou inslaan. En toen ik dat op zekere dag hartstikke beu was, heb ik een aantal punaises op een kartonnetje geplakt en dat onder mijn bloesje op m'n schouder geschoven. Na de eerstvolgende begroeting was zijn gebrul tot in de uiterste hoeken van de speelplaats te horen!

Doris: Man, dat is nu toch al haast een halve eeuw geleden. Ooit moet het toch eens voorbij zijn.

Haro: Is het bij hem dan soms voorbij? Vier jaar geleden heeft de schobbejak zijn aannemersbedrijf opgericht, alleen om mij te pesten. Met andere woorden: hij is nog steeds geen haar veranderd! Dat stuk vullis heeft het zich tot levensopgave gemaakt, Haro Hansen te blijven koeioneren!

Doris: Man, dat is toch je reinste onzin!

Haro: *(staat op)* De keiharde waarheid is het! Zo, en nu ben ik er vandoor.

Doris: Waar wil je naartoe? Je hebt haast nog niets gegeten!

Haro: Naar het bouwproject waarmee we op dit moment bezig zijn. In tegenstelling tot Paulus van Zwolle kan ik me geen vrije zaterdagmorgen permitteren! *(af via links achter)*

Doris: *(staat ook op)* Nou ja, het zal wel allemaal zo moeten. Maar zeg, Gerrie, als jij de boel hier aan de kant doet, rijden Fransje en ik ondertussen vlug even naar de stad om de boodschappen voor het weekeinde. *(af in keuken, de deur blijft open, meteen terug met een tas)* Lang blijven we in elk geval niet. *(met haar af via links achter)* Kom maar, Fransje. Als we nu gaan, is het er nog niet zo druk. *(Gerrie haalt een dienblad, ruimt de tafel af, brengt alles naar de keuken, komt terug, legt een ander kleed op de tafel en wil weer af in de keuken; op dat moment wordt aangebeld, zij gaat af via links achter)*

Gerrie: *(weer terug, met Rien)* Gossie Rien, hoe durf je! Mijn ouders en zusje zijn net weg. Je had hen zo in de armen kunnen lopen!

Rien: Ze hebben me niet gezien. Ik had me verdekt opgesteld. Eerst kwam je vader naar buiten, en daarna heb ik nog even gewacht, tot ook je moeder en Fransje verschenen. Ik weet immers, dat ze elke zaterdagmorgen op hetzelfde tijdstip naar de stad gaan.

Gerrie: Oké oké. Maar luister, Rien, in feite komt het niet eens zo slecht uit, dat je er bent, want ik moet je iets vertellen.

Rien: O nee, liefje, ik moet "jou" eens iets in je oortje fluisteren.

Gerrie: Rien, ik geloof, dat wat ik jou te vertellen heb, voor ons beiden toch wel heel erg belangrijk is.

Rien: (*dirigeert haar naar een fauteuil*) Kom, ga nu eerst maar eens even zitten en luister naar me. Weet je, Gerrie, ik heb lang nagedacht. Ik heb de voorbije nacht zelfs wakker gelegen, omdat ik me voortdurend lag af te vragen "hoe" ik 't je zou vertellen.

Gerrie: Meen je dat echt? En ik heb ook de hele nacht wakker gelegen.

Rien: Liefje, ik moet je, eh... ik zou je graag willen... oh mens, ik ben zo zenuwachtig!

Gerrie: Lieve hemel, Rien, je ziet helemaal bleek. Wil je een borrel, om een beetje te kalmeren? Misschien kom je dan weer enigszins tot jezelf en kan ik je op mijn beurt ook zeggen waar ik mee rondloop om je te vertellen.

Rien: Nee, geen alcohol. Voor wat ik aan jou kwijt wil, heb ik een helder verstand nodig. Weet je, Gerrie, we kennen elkaar nu al... ik bedoel, we gaan al een hele poos... Nee, laat ik het zó formuleren: wil je met me trouwen?

Gerrie: (*opgelucht*) Gossiemi-kkie, Rien, wat dacht je hoe lang "wij" al op deze vraag lopen te wachten?! (*omhelzing*)

Rien: O ja? Nou, als ik dat geweten had, zou ik al veel eerder... (*verwonderd*) "Wij?" Ja, zie je, ik weet niet wie je er nóg wilt bijhalen, maar het is eigenlijk mijn bedoeling alleen jou tot vrouw te nemen.

Gerrie: Nou ja, dan moet je er toch maar eens over nadenken hoe dat "wij" gemeend zou kunnen zijn.

Rien: (*onnozel*) Geen idee.

Gerrie: Dan moet je die kleine grijze cellen van je toch eens een beetje aan het werk zetten. (*snaaks*) Hoe zat dat ook alweer met de bijtjes, als ze dol zijn op de bloemetjes?

Rien: Ja, daar weet ik alles van. Het eindresultaat is honing... (*nu gaat hem langzaam een licht op*) Nee! Je wilt toch niet... je bedoelt toch niet...?

Gerrie: Toch wel. Je gaat vader worden!

Rien: (*dolgelukkig*) Oh, Gerrie, dat méén je niet! (*trekt haar uit de fauteuil omhoog*) Dit is het beste nieuws, dat ik ooit van iemand te horen heb gekregen. (*omhelzing, haar dan een stukje van zich af houdend*) Daarbij blijf ik met mijn simpel huwelijksaanzoek ver en ver achter. Als ik dát aan mijn ouders vertel! Ha, Paulus van Zwolle wordt grootvader en krijgt van ons een kleine voorwerker cadeau. Hij zal van trots een halve meter naast zijn schoenen lopen!

Gerrie: Dat zeg je nu wel zo, maar besef je ook, wat voor een harde noot we nog te kraken hebben?

Rien: (*geschrokken*) Goeie genade ja, je hebt gelijk! (*verdwaasd*) En de academische vraag luidt nu: hoe brengen we dat onze vaders aan het verstand?

Gerrie: De gezworen vijanden, Haro Hansen en Paulus van Zwolle, moeten in één familie worden samengebracht.

Rien: Nog eerder gaat mijn vader in het klooster, voordat hij zoiets met zich laat gebeuren!

Gerrie: En denk je, dat het bij mijn vader anders is? Ik heb zo langzamerhand het idee, dat de jouwe, of hij nou iets goeds of slechts doet, in de ogen van de mijne altijd de personificatie van het kwaad zal blijven.

Rien: (*grinnikend*) Dat zal best. Ofschoon mijn vader tegenwoordig niet alles vol kan worden aangerekend, want volgens mij maakt hij aanspraak op de kwalificatie zwakzinnig. Want weet je wat hij een paar dagen geleden gelapt heeft? Je zult het niet willen geloven, maar bij toeval hoorde ik hem de pastoor het voorstel doen, zijn pastorij voor een prikje te willen renoveren. Compleet met biljartzaal en op de bovenste verdieping een penthouse. En dan ga je je toch afvragen, of iemand met gezond verstand überhaupt op zo'n onzalige gedachte kán komen.

Gerrie: (*droog*) Zeg dat wel, ja. Maar luister, lieverd, we zullen onze vaders toch aan één tafel moeten zien te krijgen, om hen duidelijk te maken, dat we willen trouwen, of beter gezegd, "moeten".

Rien: En wat, als dit bij alle twee tot een acute hartstilstand zal leiden? Men zou het ons kunnen aanrekenen als poging tot moord.

Gerrie: We zullen hen toch op de een of andere manier met de feiten moeten confronteren.

Rien: Dat is waar. (*nadenkend*) Weet je, we zouden voorzichtig kunnen beginnen. Eerst vertellen we hen, dat we een beetje met elkaar bevriend zijn. En als ze zich dan enigszins met die gedachte verzoend hebben, brengen we de catastrofe stukje bij beetje dichterbij.

Gerrie: Zeg, dat brengt me op een idee. Mijn vader kennende, zou alles half zo erg zijn, als hij jou maar eens eerst ontmoet had. (*nadenkend, dan enthousiast*) Ja, dat doen we! Ik zal mijn vader, zodra ik hem zie, vertellen, dat ik hem mijn vriend zou willen voorstellen. En dan nog geen woord over trouwen of zo. Ik zeg gewoon: "Pa, vanmiddag komt mijn vriend Rien op bezoek". Je achternaam hoeft hij voorlopig nog niet te weten. Als je er bent, maak je een gezellig praatje met hem, waardoor hij vanzelf zal ontdekken, dat jij best wel een sympathieke jongeman bent. En als we hem dan later, op een moment, dat hij je al stukken beter kent,

vertellen, dat we willen gaan trouwen, zal het minder hard aankomen, als hij bij die gelegenheid hoort, dat je de zoon van zijn aartsvijand bent.

Rien: Ja ja, maar wat is met mijn oudeheer? Als ik hem vertel, dat ik met de dochter van Haro Hansen ga trouwen, begint hij me met u aan te spreken. En hij heeft toch al geen al te sterk hart.

Gerrie: Een voordeel is, dat we het kennismakingstheater bij hem achterwege kunnen laten, want mij heeft hij immers al ontmoet.

Rien: Dat klopt. Twee weken geleden, toen hij nog om half een in de nacht op het feest van de fanfare kwam aanzetten.

Gerrie: Waarvan ik overigens vandaag nog plezier heb, want uitgerekend mij kwam hij halen om te dansen. Jouw vader heeft niet het geringste gevoel voor ritme. Tjonge, wat mijn voeten toen te verduren hebben gekregen! En ik beklaag ondertussen wel je moeder, als ze met zo iemand op de dansvloer moet.

Rien: Dat hoef je niet, want bij zulke gelegenheden moet ze altijd "heel toevallig" naar een belangrijke bridgewedstrijd.

Gerrie: De swelling aan mijn kleine teen is vandaag nog niet weggetrokken.

Rien: Ik had er geen idee van, dat hij je zo heeft toegetakeld.

Gerrie: Dat kon je ook niet, want ik kwam met mijn geschreeuw niet boven de muziek uit. En terwijl hij me aansluitend terug naar mijn plaats bracht, kwam tenslotte de vraag, met wie hij het genoeg had. (*grinnikend*) Toen hij hoorde, dat hij met Gerrie Hansen gedanst had, moet dat toch wel hard zijn aangekomen, vrees ik. (*peinzend*) Niettemin, we zouden toch iets moeten verzinnen, je ouders eens hiernaar toe te lokken.

Rien: (*ongelovig*) Zeg, ben je nu helemáál? Hoe stel je je dat voor? Moet ik dan soms zeggen: (*gespeeld*) "Pa, luister, concurrent Hansen heeft je uitgenodigd bij hem thee te komen drinken. Wanneer schikt het je?"

Gerrie: Natuurlijk niet. Dat moet veel diplomatieker aangepakt worden.

Rien: Ha, ik begrijp het al. Ik zeg gewoon: (*gespeeld*) "Pa, luister, we gaan ergens thee drinken, maar ik zal niet verraden waar. Dat moet een verrassing blijven!"

Gerrie: We zouden het kunnen camoufleren als een soort zakelijke ontmoeting. Hem vertellen, dat mijn vader het graag eens zou willen hebben over de nieuwbouw van het Parochieel Cultureel Centrum. En dan laten doorschemeren, dat er enkele mogelijkheden zijn om "beide" firma's financieel beter te laten worden van dat project.

Rien: O nee, daarmee hoef ik bij mijn vader niet aan te komen. Die wil de hele opdracht en zal nooit met iemand delen!

Gerrie: En dat, terwijl hij het, rijk als hij is, helemaal niet nodig heeft.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto